

Arrest

nr. 207 967 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat enkele vaststellingen verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling zetten. Voorts stelt hij vast dat verzoeker hoe dan ook geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie N., waarmee hij volgens zijn verklaringen in een bloedwraak verwickeld is, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij eventuele problemen die hij zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Met betrekking tot de arrestatie van verzoekers zoon A. wordt opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker geen beroep kan doen op de hulp van en bescherming door zijn autoriteiten. Hieraan wordt toegevoegd dat uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten met betrekking tot de strafprocedure van zijn zoon A. niet blijkt dat de rechtsgang niet correct verlopen is en dat de vigerende wetgeving niet correct werd toegepast. Voorts wordt wat betreft het gegeven dat aan verzoekers schoondochter de vluchtelingstatus werd toegekend, in de bestreden beslissing opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet worden beoordeeld en dat het doel van de asielpcedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, wat, aldus de commissaris-generaal, hier niet het geval is. Verzoeker dient derhalve, zo wordt opgemerkt, gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie. Verzoeker kan zich aldus niet

zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn schoondochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, aldus de commissaris-generaal die verder nog oordeelt dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeker ontkent, noch betwist dat hij naast F.N., de persoon die in 2007 de moord op zijn zoon Sp. pleegde, niet één enkel ander lid van de familie N. kan benoemen. Zijn huidige algemene argumentatie in zijn verzoekschrift dat "In dit verband dient opgemerkt dat hij geen persoonlijk en direct contact heeft gehad met de familieleden van F. Meneer B. heeft meer infarct gehad, bijgevolg heeft A. hem weinig informatie verteld" biedt hiervoor geen afdoende verklaringen of rechtvaardiging. Immers, gelet op het feit dat blijkens zijn verklaringen de familie N. hem en zijn gezin reeds sinds 2007, oftewel inmiddels al tien jaar lang, naar het leven zou staan en hen aanhoudend met de dood zou bedreigen, kon en mocht van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht meer dan één lid van die familie N. te kunnen benoemen, te meer nu die familie net als hen ook in Elbasan woonachtig is en hij enkelen van hen al eens heeft gezien. Dit geldt des te meer nu ook verzoekers schoonbroer V.N., die nog steeds in Albanië verblijft, eenmaal met een pistool door een broer van F.N. zou zijn bedreigd. De naam van die broer van F.N. is verzoeker echter, net als die van de andere leden van de familie/het gezin N., geheel onbekend. Deze vaststelling en het gegeven dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat, volgens de contacten die hij nog onderhoudt met familieleden in Albanië, noch zijn broers St. en So., noch zijn schoonbroer V.N. sinds zijn vertrek uit Albanië in juli 2016 nog problemen hebben ondervonden, zetten, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op pertinente wijze, verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling, alsook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen sinds 2007 en tot op heden problemen te hebben met en in een bloedwraak te verkeren met de familie N.

Voorts wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoeker na de moord op zijn zoon Sp. door F.N. in 2007 en de moord op zijn zoon Sa. in augustus 2010, waarvan hij (zonder enig bewijs hiervan) vermoedt dat de familie N. hiervoor verantwoordelijk is, en ondanks de beweerde veelvuldige en aanhoudende bedreigingen, zijn land van herkomst pas in juli 2016 verliet, oftewel bijna zes jaar na de dood van Sa., de ernst ondermijnt van en een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor en de voortdurende bedreigingen door de familie N.

3.3.3. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat "Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met de familie N.(...) waarmee u volgens uw verklaringen in een bloedwraak verwickeld bent geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele problemen die u zou kennen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U verklaarde dat uw zoon A.(...) zowel voor de moord op Sp.(...) als voor de moord op Sa.(...) klacht was gaan neerleggen bij het politiecommissariaat in

Elbasan (CGVS II, p. 12-13 en 17-18). U stelde echter geen vertrouwen te hebben in de Albanese autoriteiten omdat de daders van de moorden op uw zonen niet werden opgepakt (CGVS III, p. 15-16). Allereerst moet wat dit betreft opgemerkt worden dat het feit dat bepaalde misdrijven (nog) niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de Albanese autoriteiten om misdrijven op te lossen. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Voor wat bloedwraak in het bijzonder betreft moet opgemerkt worden dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uit het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt bovendien ook degelijk de bereidwilligheid tot optreden van de Albanese autoriteiten. Met betrekking tot de moord op uw zoon Saimir blijkt uit uw verklaringen dat er een politieonderzoek plaatsvond, dat er zelfs een verdachte werd aangehouden en dat er naar aanleiding van het onderzoek naar de moord op uw zoon iemand werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden wegens illegaal wapenbezit (CGVS II, p. 18; CGVS III, p. 17). Ook uit de door u neergelegde Albanese internetartikels vertaald naar het Frans blijkt dat de Albanese politie wel degelijk de nodige stappen heeft ondernomen, waarbij onmiddellijk na de moord een aantal wegen afgesloten werden en een systematische controle van voertuigen plaatsvond. Bovendien werd in het kader van het politieonderzoek later een zekere 'A.(...) K.(...) aangehouden, en werden er speciale onderzoeksmethoden ingezet. Ook m.b.t. de problemen van uw schoonbroer V.(...) N.(...) – die éénmaal rechtstreeks bedreigd werd met een pistool door de broer van F.(...) N.(...) en aan wiens hotel/restaurant er een explosief werd geplaatst – dient te worden vastgesteld dat de Albanese autoriteiten de nodige bereidwilligheid aan de dag legden om deze misdrijven op te lossen. Eén van de personen die uw schoonbroer zou hebben bedreigd werd in het kader van de moordzaak rond S.(...) B.(...) immers veroordeeld tot een gevangenisstraf, nadat uw schoonbroer hem had beschuldigd in de rechtszaal (CGVS III, p. 18-19). Uit het door u neergelegde krantenartikel over de vondst van een hoeveelheid explosieven op de binnenplaats van hotel 'Aleksandria' in Elbasan blijkt bovendien dat de politie naar aanleiding van dit incident ter plaatse is gekomen met ontminingsdeskundigen, dat er een onderzoek werd opgestart door de politie en dat onder meer V.(...) N.(...) zelf werd verhoord, en dat de

politie alle camerabeelden in beslag heeft genomen. Met betrekking tot de moord op uw zoon Sp.(...) dient te worden opgemerkt dat deze moord in Italië plaatsvond, waarna er een rechtszaak werd aangespannen tegen F.(...) N.(...) en deze voor de moord op Sp.(...) bij verstek veroordeeld werd in Italië (CGVS II, p. 14). U beweerde evenwel dat F.(...) naar Vlorë is teruggekeerd en daar gedurende 24 uur werd aangehouden, waarna hij na het betalen van de som van 20.000 euro werd vrijgelaten. U kan deze blote bewering echter geenszins staven met concrete elementen (CGVS II, p. 13). Uw zoon A.(...) vernam tijdens één van zijn contacten met een Italiaanse onderzoeker in de zaak van Sp.(...) B.(...) louter dat Florenc in Vlorë was aangehouden door de Albanese autoriteiten maar vervolgens opnieuw was vrijgelaten (CGVS III, p. 8). U wist allereerst de Italiaanse onderzoeker waarmee uw zoon echter om de drie à vier maanden contact had niet bij naam te noemen (CGVS II, p. 14; CGVS III, p. 8). Geconfronteerd met uw verklaring dat de Italiaanse onderzoeker enkel had gezegd dat Florenc was aangehouden en was vrijgelaten zonder verdere details te geven, kon u niet aangeven hoe A.(...) wist dat er 20.000 euro werd betaald (CGVS III, p.8-9). Volgens A.(...) en uzelf is de vrijlating enkel mogelijk geweest doordat de politie van Vlorë die van Elbasan op de hoogte had gebracht, waarna Florenc 20.000 euro betaalde aan een politieagent van Elbasan en vervolgens met de noorderzon verdween (CGVS II, p. 13; CGVS III, p. 6-7). U wist echter niet te zeggen aan welke politieagent die 20.000 euro dan was betaald (CGVS III, p. 9-10). U vermoedt dat er omkoping in het spel is geweest omdat corruptie alomtegenwoordig is in Albanië. U gaf echter zelf aan geen concrete indicaties te hebben hiervoor (CGVS III, p. 11). Hoe dan ook moet wat betreft deze beweerde corruptie en het volgens u gebrekkig optreden van de Albanese autoriteiten in de moordzaken van uw zonen Sp.(...) en Sa.(...) vastgesteld worden dat u deze problemen niet heeft aangekaart bij andere of hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten (CGVS III, p. 11, 13, 16). Gevraagd waarom u dit niet had gedaan, stelde u dat daar geen sprake van was omdat u ginder geen oplossing ziet (CGVS III, p. 16). Voorts heeft u ook geen beroep gedaan op een advocaat, omdat u er op basis van uw eigen ervaring van uitging dat zij ook niets zouden bereiken (CGVS II, p. 24; CGVS III, p. 13, 16). U ondernam evenmin andere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten, zoals door contact op te nemen met de Ombudsman (CGVS II, p. 24; CGVS III, p. 16). Gevraagd naar de reden waarom u dit niet had gedaan, stelde u geen vertrouwen te hebben in de Albanese staatsinstellingen (CGVS III, p. 17). Dergelijke redenen zijn echter geen afdoende verantwoording voor uw nalaten de autoriteiten hierover in te lichten. Om bescherming te kunnen bieden, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van alle gegevens in verband met uw problemen. Indien zij hiervan niet op de hoogte worden gesteld, kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook uw schoonbroer ondernam geen enkele poging om het gebrekkige politieoptreden aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten (CGVS III, p. 19-20). Verder deed uw schoonbroer evenmin een beroep op een advocaat of ondernam hij andere stappen om bescherming te verkrijgen van de Albanese autoriteiten, zoals door contact op te nemen met de Ombudsman (CGVS III, p. 20). Informatie stelt evenwel dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat uit de huidige arrestatie van uw zoon A.(...) geenszins kan afgeleid worden dat u geen beroep kan doen op de hulp van en bescherming door uw autoriteiten. A.(...) werd aangehouden nadat er drugs bij hem was gevonden en hij toegaf deze voor medicinaal gebruik in huis te hebben. Hij had vervolgens toegang tot 2 advocaten, kreeg uitstel wegens gezondheidsredenen, werd opgenomen in de ziekenboeg van een gevangenis, werd in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf met strafvermindering, kreeg reeds penitentiair verlof en kon een beroepsprocedure opstarten die nog lopende is (CGVS II, p. 4-5 en CGVS III, p.4-5). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten m.b.t. de strafprocedure van uw zoon blijkt niet dat de rechtsgang niet correct verlopen is en dat de vigerende wetgeving niet correct werd toegepast.” (eigen onderlijning)

Verzoeker verklaarde ten aanzien van de commissaris-generaal dat zijn zoon A. zowel voor de moord op diens broer Sp. als voor de moord op zijn broer Sa. klacht ging indienen bij het politiecommissariaat van Elbasan, doch hij staaft deze beweringen niet met enig begin van bewijs. Verzoeker brengt hoe dan ook niet het minste bewijs bij waaruit zou blijken dat hij zelf of een ander lid van zijn gezin recent, d.w.z. de laatste jaren voor zijn vertrek in juli 2016 uit Albanië, klacht zouden hebben ingediend bij de Albanese politie naar aanleiding van de beweerde aanhoudende bedreigingen vanwege de familie N. aan hun adres.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met zijn stelling in het verzoekschrift dat "De Albanese autoriteiten zijn nog niet in staat een doeltreffend, preventieve en niet tijdelijke bescherming te bieden aan gezinnen met problemen van vendetta's" en algemeen betoog omtrent corruptie bij het Albanese gerecht en de Albanese politie, toont verzoeker niet aan, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten (bij problemen van bloedwraak) geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn problemen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker in casu naar (deels als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. mensenrechtenproblemen, corruptie bij de Albanese politie en justitie, en bloedwraak in Albanië, volstaat, net als de algemene verwijzing naar (een krantenartikel omtrent) de bedreigingen aan het adres van de Albanese procureur-generaal van Albanië A.L. in 2016, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.4. Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een sociale groep, wijst de Raad erop dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, gelet op de vaststelling dat uit niets blijkt en hij niet in concreto aannemelijk maakt dat het met betrekking tot zijn problemen aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

3.3.5. In de bestreden beslissing wordt afdoende rekening gehouden met de erkenning van verzoekers schoondochter als vluchteling en in dit verband op goede grond het volgende overwogen:

"Wat betreft het gegeven dat aan uw schoondochter, als vrouw op basis van andere, individuele gronden eveneens ressorterend onder 'het behoren tot een sociale groep', de vluchtelingstatus werd toegekend, moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet worden beoordeeld en dat het doel van de asielprocedure er niet in ligt om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, wat hier niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn bepaalt geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel

omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen. U dient derhalve gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie. Het Commissariaat-generaal is er op grond hiervan bijgevolg evenmin toe gehouden om u te erkennen als vluchteling omdat uw schoondochter de vluchtelingenstatus heeft verkregen. U kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van uw schoondochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.”

Verzoeker werpt hier, door louter opnieuw te verwijzen naar de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn schoondochter B.M. en die beslissing als bijlage aan zijn verzoekschrift te voegen, geen ander licht op.

3.3.6. Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.7. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden wordt de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat Albanië geen veilig land is aangezien er geen effectieve bescherming is van de autoriteiten, en er bovendien zeer veel corruptie is bij de politie en justitie. Op de vraag of zij nog familie heeft in Albanië, stelt verzoekende partij dat haar zoon, de echtgenoot van de schoondochter die hier de vluchtelingenstatus heeft gekregen, intussen is vrijgelaten uit de gevangenis en zich aan het voorbereiden is om zijn echtgenote te vervoegen in België. Verzoekende partij verklaart dat zij voor de rest geen familie meer heeft in Albanië.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Verzoekende partij gaat echter niet in het minst *in concreto* in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarbij o.a. en in het bijzonder wordt vastgesteld dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het haar in haar land van herkomst met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achtien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS